

Bolivia

Bolivia are o suprafață de 1 098 580 kilometri pătrați, o populație de 7,6 milioane de locuitori, având conducerea administrativă împărțită în 2 orașe importante: La Paz (sediul guvernului) și Sucre (capitala legală și sediul puterii judiciare).

Așezare. Situată în centrul Americii de Sud, fiind una dintre singurele două țări ale Americii Latine fără ieșire directă la mare. Se învecinează cu Brazilia la nord și est, Paraguay în sud-est, Argentina în sud, iar Chile și Peru la vest.

Din 1884, de când a pierdut zona Atacama (luată de Chile), Bolivia a câștigat în schimb suveranitatea coridorului către Oceanul Pacific de Sud. Altă neînțelegere cu Chile privește drepturile asupra apelor lui Rio Lauca.

Cadrul natural. Principala formă de relief a Boliviei este șirul munților Anzi, care se întind de la nord la sud, ocupând partea apuseană a țării. La vest, lângă granița cu Chile, se află Cordillera Occidental, sau șirul de vest, iar în nord-est este Cordillera Real, principalul șir al Anzilor. Bolivia este împărțită în trei regiuni distincte: Altiplano, sau regiunea de platou, "yungas", o serie de văi împădurite și străbătute de numeroase cursuri de apă, situate pe pantele montane estice și "llanos", sau zona joasă Amazon – Gran Chaco. Altiplano se întinde între Cordillera Occidental și Cordillera Central. Partea sa nordică are, la capăt, lacul Titicaca, cel mai mare lac, navigabil, din lume. Partea sudică a platoului este aridă. Întinzându-se în estul și nord-estul munților se află marea "Amazonian llanos", conținând vaste întinderi cu iarbă și, de-a lungul râurilor, dense păduri tropicale. Multe din aceste regiuni devin mlaștini în timpul anotimpului umed (decembrie, ianuarie, februarie); totuși, zone întinse zac sub linia inundațiilor și ajung pășuni bogate. În sud-est, separate de câmpiile Amazoniene prin înălțimile Chiquitos, sunt uscatele câmpii subtropicale Gran Chaco.

Principalele râuri și lacuri. Patru râuri compun sistemul de drenaj al Boliviei în nordul și nord-estul văilor și câmpiilor: Rio Beni și principalul său afluent, Rio Madre de Dios; Rio Guapore, care formează o parte a graniței cu Brazilia și Rio Mamore. În sud-est, cel mai important râu este Rio Pilcomayo, care curge prin regiunea Gran Chaco, ca să alimenteze Rio Paraguay. Rio Desaguado, izvorând din lacul Titicaca, alimentează Lacul Poopo. Bolivia împarte controlul lacului Titicaca cu vecinul său din vest, Peru.

Clima. Bolivia este în întregime situată între tropice, dar înălțimile variate determină variații considerabile ale climatului. Pe marile înălțimi clima este rece și uscată, dar în general sănătoasă, în ciuda vânturilor tăioase, uscăciunii atmosferei și a extremelor temperaturilor zilnice. În regiunile mai joase climatul este mai cald. Temperatura medie anuală variază de la aproximativ 8 grade Celsius în Altiplano până la 26 de grade Celsius în regiunile estice joase.

Resurse naturale. Cum Bolivia are resurse naturale abundente și resurse de minereuri bogate, care se exploatează tot mai mult, trebuie avută grijă să nu se ajungă la distrugerea acestor bogății ale mediului. Aproximativ 8 % din teritoriu este protejat, 800 000 de ha, majoritatea acoperit cu păduri tropicale. Aproape aceeași suprafață este

pierdută anual datorită defrișărilor. Pădurile tropicale ale Boliviei sunt bogate în diversitate biologică și conțin un număr neobișnuit de mare de specii de plante.

Există de asemenea o mare varietate de animale, începând de la rozătoare, mamifere ierbivore: lama, căprioara, alpaca, vicuna pe platourile andine, până la cele ale pădurii ecuatoriale: tapirul, puma, jaguarul, leneșul, furnicarul, maimuțe, diverse specii de păsări și reptile (iguane) și șerpi (boa, anaconda).

Populația și așezările umane. Bolivia are 7,6 milioane de locuitori, cu o densitate a populației de 7 persoane pe km pătrat, din care 60,8 % populație urbană și 39,2 % populație rurală. Sporul natural este de 2,4 %.

Aproape 70 % din populația Boliviei e compusă din nativi americani, dintre care Quechua 30 % și Aymara 25 %. Alte grupuri de indigeni cuprind Guarani, Mojeno și Chimane. Aproximativ 25 % din locuitori sunt metiși (moștenitorii amestecului rasei europene cu indigenii), iar 5 % din populație îl reprezintă urmașii europenilor.

Principalele orașe (cu numărul de locuitori) sunt: La Paz (1 200 000 locuitori), Santa Cruz (694 616), Cochabamba (404 102), Oruro (183 194), Sucre (120 000) și Potosi (112 291).

Există trei limbi oficiale: spaniola (folosită în administrație, învățământ și afaceri și vorbită ca primă limbă de 30 % din locuitori), Quechua și Aymara.

Economia. Bolivia e una din cele mai sărace națiuni din America de Sud, cu o adâncă prăpastie între elita bogată și miile de țărani care practică o agricultură de subzistență pe majoritatea ținuturilor înalte, sterile, din jurul La Pazului. Începând cu 1985 s-au luat măsuri de reducere a cheltuielilor guvernamentale și de liberalizare a comerțului, astfel că a început o perioadă dificilă de restructurări. Creșterea economică actuală este încurajatoare.

Bolivia are suficiente resurse de petrol și gaze naturale pentru necesitățile proprii și exportă chiar gaze în Argentina. Alte resurse includ: cositor, zinc, argint, aur, plumb, antimoniu și tungsten. Industria minieră este una dintre cele mai importante. Alte ramuri includ industria alimentară și în special pe cea producătoare de cafea, industria textilă și a lemnului, a confecțiilor, tutunului și artizanatul. Industria ilicită de droguri (există plantații de coca din care se obține cocaina) furnizează 15 % din venituri.

Agricultura (inclusiv fondul forestier și piscicol) furnizează 21 % din PIB. Principalele culturi sunt: cafeaua, coca, bumbacul, porumbul, trestia de zahăr, orezul, cartoful, lemnul. Resursele provenite din agricultură sunt suficiente pentru asigurarea hranei populației.

Bolivia exportă metale, hidrocarburi, cafea, soia, zahăr și lemn, în principal în Argentina, SUA, Anglia, Peru și Brazilia, importând alimente, petrol și bunuri de consum din SUA, Brazilia, Japonia, Argentina, Germania și Chile.

Dezvoltarea modernă a Boliviei a fost împiedicată de frontierele sale terestre și slaba rețea de transporturi interne și de legături de comunicații. Dificultățile transportului la mare distanță au fost ușurate de dezvoltarea serviciilor aeriene și pe căi ferate. Autobuzele, taxiurile și trenurile sunt cele mai comune forme de transport și autobuzele sunt deseori supraaglomerate. Microbuzele sunt mai rapide și mai scumpe. Doar puține străzi principale sunt pavate. Din punctul de vedere al comunicațiilor, există câteva stații de radio și de televiziune.

Bibliografie: Encarta 97 – World Atlas